

РЕШЕНИЕ

№ 2035

гр. София, 28.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **472** по описа за **2024** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Бъфало С. Фасилити“ чрез адв. В. К., срещу Решение № 5341 от 20.11.2023г., постановено по НАХД № 6022/2023г. по описа на Софийския районен съд, НО, 3 състав. С оспорваното решение е потвърдено наказателно постановление №696075-F696900/17.03.2023г. на Зам. директор на ТД на НАП София, с което на дружеството-жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 20171,65 лева на основание чл.180а, ал.1 от Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ за нарушение по чл.86, ал.1 ЗДДС.

В жалбата се твърди, че решението е постановено при нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът счита, че съдът едностранно е решил спора, като не е обсъдил в цялост представените пред него доказателства. На следващо място според жалбоподателя съдът не е изпълнил задължението си да изясни спора, като не е взел предвид възраженията му и не е положил усилия да събере доказателства за момента на плащане и момента на преминаване собствеността на стоките. Оспорва извода, че „основният спор по делото е, не кога е възникнало данъчното събитие, както смята жалбоподателят, а кога ДДС за тази вътреобщностна доставка е станал изискуем“ като счита, че именно

неправилната преценка за значимите за производството факти са основание и за погрешно приложение на закона. По същество от съда се иска да отмени обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление. Претендират се разноси за двете инстанции.

В съдебно заседание касаторът чрез процесуалния си представител адв.К. поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба- зам.-директорът на ТД на НАП се представлява от юрк. П., която оспорва жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Административен съд - София-град, XXII касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

Касационната инстанция се съгласява, че въззивният съд е допуснал съществено процесуално нарушение като е постановил решението си при неизяснена фактическа обстановка, без да събере относимите за делото доказателства, и да изследва всички факти и обстоятелства от значение за спора.

Съгласно чл. 86, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗДДС регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли, като: 1. издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред; 2. включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл. 125 за този данъчен период; 3. посочи документа по т. 1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период. Идентична е подзаконовата уредба на начисляване на ДДС по чл. 54, ал. 1, т. 1 – 3 ППЗДДС. По силата на чл. 86, ал. 2 ЗДДС, данъкът е дължим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчният документ, а в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон - за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем. Съгласно чл. 117, ал. 1 от ЗДДС Протокол се издава задължително: в случаите по чл. 82, ал. 2, 3, 4, 5 и 6 и чл. 84 - от регистрираното лице - получател по доставката, а съгласно ал. 3 от с.з. Протоколът се издава не по-късно от 15 дни от датата, на която данъкът е станал изискуем. За да гарантира спазването на тези изисквания чл. 180а, ал. 1 ЗДДС постановява, че регистрирано лице, което, като е длъжно, не начисли данък в предвидените в този закон срокове в случаите, когато данъкът е изискуем от лицето като платец по глава осма и за начисления данък лицето има право на пълен данъчен кредит, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер 5 на сто от неначисления данък, но не по-малко от 50 лева.

За да постанови решението си районният съд е приел за установено, че с обжалваното НП на „БЪФАЛО СОЛАР ФАСИЛИТИ” ООД е наложена имуществена санкция, в размер на 20171.65 лева, за това, че при извършена проверка на 25.01.2023г. в ТД на НАП, Офис Б. във връзка с проверка по прихващане или възстановяване на ДДС е установено, че дружеството в качеството на задължено и регистрирано лице по ЗДДС,

не е начислило ДДС в размер на 403433.03 лева за извършено вътреобщностно придобиване на стоки в законоустановения срок през данъчния период на м.07.2022г., като не е издало данъчен документ - протокол по чл.117, ал.1 от ЗДДС в срока по чл.117, ал.3 от ЗДДС и не е отразило такъв протокол в Дневника за продажби за м.07.2022г., както и не е включило размера на данъка при определяне на резултата по справка-декларация по ЗДДС за м.07.2022г., с оглед че е получило фактура от 29.06.2022г. за вътреобщностно доставяне на стоки на стойност 2017165.15 лева, върху която стойност е следвало да начисли ДДС в размер на 403433.3 лева по чл.86, ал.1, вр. чл.84 от ЗДДС, както и на 15-тия ден от датата, на която данъка е станал изискуем или до 14.07.2022г. - неделя, а в случая до 15.07.2022г. е следвало да издаде протокола по чл.117, ал.1 от ЗДДС, в който да посочи данъка от 403433.3 лева на отделен ред, както и да посочи същия в Дневника за продажби за м.07.2022г. и да включи данъка като резултат в справката-декларация за м.07.2022г. по ЗДДС. Дружеството е начислило ДДС със закъснение на 01.10.2022г., издало е протокола по чл.117, ал.1 от ЗДДС на тази дата и го е включило в Дневника за продажби за м.10.2022г., както и данъка в резултата по справка-декларация по ЗДДС за м.10.2022г., подадена на 11.11.2022г. - нарушения на чл.86, ал.1, вр. чл.84 от ЗДДС.

В хода на въззивното производство процесуалния представител на санкционираното дружество е представил Договора за поръчка, във връзка с който е издадена и процесната фактура. Същият е направил възражение, че съгласно сключения договор собствеността на стоките, предмет на ВОП, се запазва в полза на продавача до тяхното транспортиране в България. Именно последното ще е основание да се приеме, че е настъпило данъчното събитие, като не следва същото да се обвързва със самото съставяне на фактурата, както е сторил АНО.

Въззивният съд не е положил необходимите в тази връзка усилия да събере доказателства относно условията по действително сключен между „Бъфало С. Фасилити“ и доставчика по ВОП договор, реалната дата на доставка на стоките, кога е извършено плащането и отразява ли фактурата авансово плащане. Тези обстоятелства са от значение за правилното решение на спора, тъй като противно на заявеното в мотивите на контролирания съд съществено за решаване на спора е кога е възникнало данъчното събитие, защото именно то е и основание за настъпване изискуемостта на данъка. Само при пълно и правилно установена фактическа обстановка, ще може да се прецени и коя от разпоредбите на чл.51 от ЗДДС е приложима в случая и осъществено ли и е и в кой момент нарушението.

Въззивният съд е бил длъжен да установи по силата на служебното начало съществените за спора обстоятелства, чрез събиране на необходимите и допустими доказателства. Неизпълнението на тези задължения, произтичащи от разпоредбите на чл. 13 и чл. 107, ал. 2 от НПК, съставлява съществено процесуално нарушение. По този начин е допуснато и нарушение на чл. 14, ал. 1 от НПК, тъй като съдът е постановил решение, което не е основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото.

При липсата на изчерпателни фактически и аргументирани правни изводи относно релевантните и включени в предмета на доказване по делото обстоятелства за законосъобразност на процесното НП, касационната инстанция е в невъзможност да осъществи дължимия от нея контрол. Недопустимо е АССГ да постанови акт, който да замести този на решаващия съд, което би лишило страните от една съдебна инстанция по фактите и приложението на закона.

По изложените съображения оспореното решение следва да се отмени, а делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на СРС. При новото разглеждане на делото, следва да се съберат доказателства за компетентността на органа съставил АУАН, за транспорта на стоката/ приложените ЧМР са нечетливи и не са преведени на български език/, за плащането, кога по какъв начин е извършено, както и да се приложи легализирано и заверено копие от превода на документите свързани с поръчката и приложените фактури и кореспонденция. След събирането на тези доказателства следва да се извърши преценка за тяхната законосъобразност и едва след това да се пристъпи към преценка за съставомерността на нарушението и приложението на материалния закон.

По претендираните от страните разноски ще се произнесе въззивният съд при новото разглеждане на делото - чл. 226, ал. 3 АПК.

Така мотивиран, Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно Решение № 5341 от 20.11.2023г., постановено по НАХД № 6022/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 3 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: